. . . Men så kom meddelelsen om henrettelsen af

..... Jylland, og vi talte tit om, at turen også kunne komme til os. Men vi skød tanken fra os. Vi kunne ikke gå under jorden eller flygte til Sverige som mange andre modstandsfolk. En kro kan man ikke sådan forlade, og vi var overbeviste om, at i hvert fald ingen på egnen, bortset fra selve gruppen, vidste, hvad der foregik på kroen.

Men det skulle vise sig, at vi havde været skygget i lang tid, da Gestapo klokken halv seks om morgenen den 11. marts omringede Hvidsten. Min mand og jeg boede i huset ved siden af, og vi vågnede ved, at tyskerne buldrede på fordør og bagdør på samme tid. Med maskinpistoler i ryggen blev vi ført over på kroen, hvor mændene sad med hænderne lænkede på ryggen. Det var som en ond drøm. Især var det forfærdeligt at se på Niels. Han havde et par dage i forvejen fået blodforgiftning i højre arm og havde høj feber.

Tyskerne tog far, Niels, min mand Peter, Gerda og mig med sig. De kommanderede også Bitten af sted, men jeg protesterede over for deres anfører:
- De vil da ikke arrestere et barn på 14 år? sagde jeg, og så lod han Bitten være. Mor fik også lov at blive hjemme på Hvidsten: „Nogen skal jo passe kroen og den lille pige," sagde tyskeren. Den lille pige var min halvandet år gamle datter, Gulle. Til alt held var der ingen, som spurgte efter Rita. Hun var få måneder i forvejen blevet gift og boede i Helsingør.

Vi blev ført til Århus, og under forhørene dér gik det op for os, hvor uhyggeligt meget tyskerne vidste om os. Selv detaljer, vi for længst havde glemt. Mændene blev efter tre ugers forløb ført videre til Horserød, og den 19. maj blev Gerda og jeg også sendt

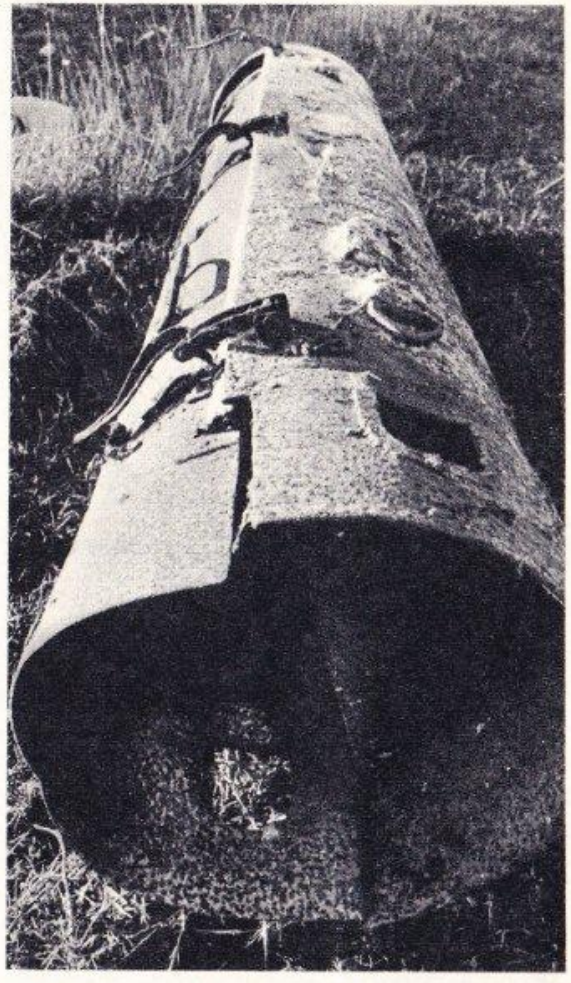

Et af krigens dystre minder: en container, som fyldt med våben og ammunition blev nedkastet over Allestrup mose.

standsaktivitet ville blive fulgt af eksekvering af dødsdomme over fangne frihedskæmpere.

Det var ikke tomme trusler. Hver dag

måtte standse på stationen, gav københavnerne sig i stedet til at køre frem og tilbage mellem Hellerup og Østerport. De hang ud af vinduerne og råbte hurra, mens de betragtede branden og hørte drønene fra den eksploderende ammunition. I raseri og desperation begyndte tyskerne at beskyde toget, men folkeforlystelsen fortsatte, og heldigvis blev ingen mennesker ramt.

Folkestrejken begynder at tage form

I dagene derefter gengældte tyskerne de store sabotageaktioner med kontrasabotage - den såkaldte „Schalburgtage", som blev udført af det berygtede Schalburg-korps, og som blandt andet gik ud over Tivoli, Borgernes Hus og Den kgl. Porcelænsfabrik. Den 21. juni udsendte Werner Best forordning om indførelse af spærretid. Ingen måtte uden særlig tilladelse vise sig ude mellem klokken 20 aften og 5 morgen, og ansamling af mere end tre personer på offentlig gade blev forbudt.

Men dermed tirrede han bare yderligere københavnerne, som ikke ville finde sig i at blive spærret inde, mens solen endnu stod højt på himlen. Det var „sommertid", så reelt var klokken kun 19, og de første, der reagerede, var arbejderne på B & W. De sendte tyskerne på Dagmarhus en bramfri meddelelse om, at de blev nødt til at gå tidligt hjem fra arbejde, fordi de ikke kunne forsømme deres kolonihaver, og derefter bredte „Gå-tidligt-hjem"-strejken sig som en løbeild over byen. Den store folkestrejke begyndte at tage form.